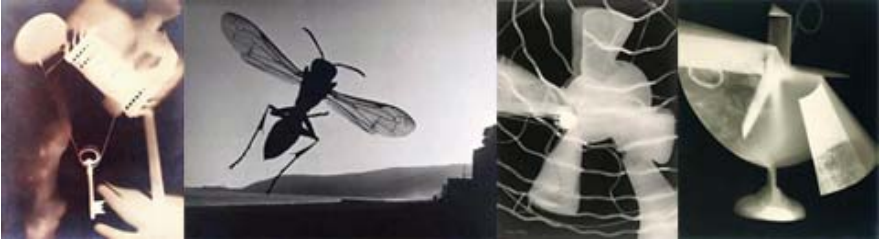

A PILLANAT FOGLYA

KÁNTOR ZSOLT VERSEI

KORPUSZKULA

Kibújik a beszédből az idő
 Elkezd megvarrni ami szakadt
 Kínézek az ablakon a regényemből
 Mintha a tó közepén volna az akt
 Örvénylik a sárga és a zöld
 Kis papírgalacsinok –
 Egy rózsza fekszik a zongorán
 A pianínón fekete bábu – alakok
 Hárfák lepik el a színpadot.
 Az árnyak szövege lézerháló.
 Mégis kitüremkedik a szívdobogás.
 A keserűség egy szekrény zabpéhely csak.
 Hála Istennek, senki nem éhes.

A VÍZ ELÉGIÁJA

Elaltattam egy esőcseppet,
a tenyeremben.
A lézer-szikkével felhasítottam a vízhúst,
föltárult a „H kettő ó” anatómiája.
Érett eső-vér csurgott
a papírlapra.
Legalább kétezer éves gének voltak benne.
Az ég kékje ragyogott
a rostok között. Mint csillámló zselé.
Egy anya-hangya pumpálta
az időt a vérereibe.
Öröknek tűnt,
ahogy ketyegett az óramű a központi DNS
bal pitvarában, este lett.
Azután szépen visszavarrtam,
majd Tóth Árpádnak levélben föladtam.

A PILLANAT FOGLYA

Rugássy Gyulának

Mint a párkányon a mentatea,
szétfolyt a balkonon a tempera.
Minden elcsordogál, jegyezted meg,
bizonyos csatornákon elmennek a telek.
Olvad a jégcsap és fújnak a szelek.
Rád gondolkodok, barátom,
aki az ógörög órán ecsetelted,
mik voltak az égben a tervek?
S mennyiben logosz és agapé a lelked.
Minden marad a régiben. Mondtad.
Épp angyal rak össze egy hegedűt.
A másik unikumot kortyint. Ez a legkeserűbb.
Milyen jó, hogy nem mászkálnak el
Isten könyvéből a betűk!
Egy ezüst fonalat a kerub varrótúbe fűz.

TÁJ ÉS EMLÉK

Mint egy földre esett, őszi falevél,
a mező. Néhol égett fű, másutt sárga szalma,
piros levelek, fehér bogyók, egy-egy zöld folt.
A képzelet befogadja a leírhatatlant.
Meg az út szélén a bukszus, kopasz.
Fantasztikus, mennyire tarka minden,
mégis haldoklik. Mint nagymamám,
a Nyomtató utca piaci árusa Debrecenben,
piros sálat vett a barna kardigánra,
sárga kendőt az ezüst hajához.
Mint pókhálón a harmat,
a minták,
miket a cseppek összevarrtak.
Esetlegesnek vélhető, de szándékot takarhat.
Minden vízcsepp áttetsző idő, ami a fák
gallyain kinő. Akár ködre horgolt
csipketerítő, a pára és a zúzmara bő.
Gazdag áldás most minden nedv,
szárazság volt, értsük meg. –
S a nappal letörli majd az ágat,
s ami lecsöppen, a fűre ráfagy.
Majd a Nap szívja magába
a jeleket, a gondot és a vágyat.
Ahogy a sugarak ereje kiárad.

LEKVÁR PROLÓG

Bizony még ma is fölsejlik az az íz,
amit a Nyomtató utcán, Debrecenben,
nagyamám konyhájában éreztem, amikor pucoltuk
a diót. S a lekvárban, ami lefolyt
a kenyérről oldalt és a viaszkos vásznon landolt,
benne volt az utca, a ház zamata.
A kor, a rendszerváltás küszöbén vesztegelt,
a papa kalapáccsal vert a dióhéjra,
majd egy vesszőkosárba dobta a feltört agyat.
Az asztalnál meg a család, egy-egy bicskával.
Kivájtuk a beszorult dióbeleket a „csontok” közül.
Akkor a mama megkente a karéj kenyeret
sárgabarack lekvárral, azzal a zselés, szemcsés,
gyümölcshúsos péppel, ami a szájban hirtelen elolvadt.
Akkor hirtelen megfagyott a levegő, mert papa
lefordult a székről. Annyira fáradt, mondta mami.
Egész nap krumplis zsákokat pakolt a piacon.
Pedig a vörös bor a bűnös, fűzte hozzá Béla,
az akkor fungáló párt alapító tagja. Majd lefektették papit
a sezlontra és bekapcsoltuk a táskarádiót.
Jazz szólt. Anyám meg is jegyezte:
lekvársibbasztó zene. Látjátok, a kenyereken
megfagyott a narancssárga sár. Jó költő volt anyánk.
Tudta, mitől macskásodik meg az este.
A rádióban a Szabó család következett
Namislowsky után.
A papa hajnalban visszaült a helyére
és megdorgálta a jelenlevőket.
Mindent hallott.

MESE AZ ÍRÁSMŰVÉSZETRŐL

Bianka lányomnak

Ha a csapvizet tintával elegyíted,
a konstelláció létrehozza a tengervizet.
A folyós tollat ezzel szívátják.
A töltőtollban patront cserélsz,
amikor ezekről beszélsz.
De a tollszár a legősibb kellék,
amelyet a folyók vizébe mártogathatunk.
Levegő nélkül viszont nem funkcionál a tinta.
Mint ahogy a beszéd pneumatikus golyóstolla
sem működtethető másként, csak levegővétellel.
Ha szerves része volna a nyelvnek,
hogy írják vagy mondják,
nem lenne határ, se korlát.
A tinta maga írná, ha kibírná,
a jelet s a kódot hozzá.
S el is olvasná, tinta-nyelven,
hogy mi a küllem és a kellem.
A levegő is beszélne szókkal,
a szájakkal és a csókkal.
A szellővel és a bókkal.
És felszárítja a tintát, a könnyet,
mint esti ciklon, öröm-öntet.
És egyesülne a tinta a levegővel,
mint eső az esernyővel.
És nem lesz többé írás levegő-
vétel nélkül. Amíg kimondja
az író, le is íródik a vers: végül.
Az írás diktafonba megy,
a hang hőkezelt papírra.
Kövek beszélnek így, az élő
manna, igékbe ríva.
Egy-egy hajó versként vízre száll,
s integet a nép. A felvonulás leáll.

A versekhez Man Ray rayográfiait társítottuk